

fiskene og Aalene — er afhængig af, at der er gode Livsbetingelser baade i det ferske Vand og ude i Havet. I Henhold til, hvad jeg bemærkede under Behandlingen af Finanslovforslaget, vilde jeg for min Del ønske, at Fiskeriet af disse Fisk, som har det særlige ved sig, at Mennesker kan gribe ind og tvinge Naturen til at yde mere, end den gør, overladt til sig selv, maa blive gjort til Genstand for en ganske særlig Opmærksomhed fra Lovgivningsmagtens Side. Her maa Hovedsynspunktet være det, at man i saa høj Grad som muligt hjælper Naturen til at yde os det størst mulige Antal størst mulige Fisk. Derfor er jeg ikke helt tilfreds med den Paragraf i Lovforslaget, § 27, der handler om, hvor mange Penge der kan anvendes til Indplantning af Fiskeyngel. Det fastsættes nemlig dér, at der til Udklækning og Indplantning af Fiskeyngel skal kunne bruges indtil 30,000 Kr. aarlig, fordelt med indtil 20,000 Kr. aarlig i Limfjorden og 10,000 Kr. til andre Farvande. Jeg vilde anse det for mere formaalstjenligt, hvis der stod: *mindst* 30,000 Kr., saaledes at der var fastsat et Minimum, medens man lod det staa aabent, hvor meget man vilde anvende, idet Beløbet skulde kunne forøges paa hvert Aars Finanslov, for saa vidt man kunde anføre gyldige Grunde for, at der her og dér var Anledning til i større Stil end hidtil at indplante Fiskeyngel. Jeg tror, at man er naaet ret vidt med Hensyn til Udplantning af Rødspætter, men der er endnu umaadelig meget at gøre med Hensyn til Udplantning af Laksefiskeyngel og Aalefaring.

Dernæst tror jeg, at der bør træffes tilstrækkelig strenge Bestemmelser til at værne den Fisk, man har udsat, og her er jeg ikke vis paa, at Lovforslagets Fredningsbestemmelser er helt fyldestgørende. Der er for det første Maalgrænserne. Nu er det, det ved vi jo, i ganske særlig Grad vanskeligt her at træffe rationelle Bestemmelser for Saltvandsfiskenes Vedkommende, for det første, fordi der skal tages Hensyn til andre Landes Lovgivning, og i andre Lande kan man stille meget mindre Krav end vi. Men dernæst ogsaa, fordi Fiskene ikke er saa elskværdige at vokse i samme Tempo i de forskellige Vande, men de vokser i Løbet af et vist Aaremaal i Østersøen til en Størrelse, i Bælterne til en anden, i Kattegattet til en tredje og i Vesterhavet til en fjerde. Men rent fraset dette, er jeg af den Formening, at vi *maaske* nok — jeg udtrykker mig her med meget stor

Varsomhed — er noget for lemfældige med Hensyn til Mindstemaalet for vore Havfisk. Jeg har ligesom for Ferskvandsfiskenes Vedkommende søgt at faa Besked ved at lade Fisk veje, og dér var jeg igen i den samme Vanskelighed, nemlig at Fiskehandlerne enten slet ikke havde noget Eksemplar, som var nær ved Mindstemaalsgrænsen, eller kun havde et enkelt Eksemplar, saa at Vægten kun kan angives omtrentlig. En Rødspætte — det er jo den særlig vigtige Fisk her i Landet — af det normale Mindstemaal, $9\frac{3}{4}$ Tomme, fandtes overhovedet ikke i Foretningen, men en paa 10 Tommer blev vejet, og den vejede kun 44 Kvint. En anden, der havde Mindstemaalet for Limfjorden, $11\frac{3}{4}$ Tomme, vejede kun 68 Kvint. Se, det er ganske smaa Rødspætter, thi en Rødspætte kan naa en ganske anden Størrelse og Vægt, end man skulde tro efter disse Vægte. Der er fanget Rødspætter her i Danmark paa 4—5 kg. Det betyder selvfølgelig ikke, at jeg har den Forestilling, at alle Rødspætter skal gaa, til de er saa store. Nej, jeg anfører det kun for at vise, at naar Maksimumstørrelsen er en saadan, maa Mellemstørrelsen, hvor Fiskene faar Lov til at trives under gode Betingelser, ligge overordentlig højt over den Vægt, som Mindstemaalerne kan opnaa. Men foruden at Mindstemaalet for Rødspætter maaske bør hæves, antager jeg, det ogsaa vilde være rationelt, om man traf nogle Bestemmelser, der gik ud paa, at Rødspætter, som man udplanter i Limfjorden, skal have Lov til at være i Fred i en vis, ikke for kort Tid, og at man desuden bestemte i Loven, at Garn, der er satte ud for at fange Rødspætter, ikke maa have Lov til at staa ude om Natten, for det er en Erfaring, vi har gjort, at naar Garnene staar ude om Natten, anfaldes Fiskene af deres Fjender, og mangfoldige Fisk bliver helt ubrugbare, fordi de er blevet delvis ædt af Snegle. Hvad kan det nytte at sætte Garn ud, der staar Natten over, naar Fiskene deri i ret betydelig Mængde bliver gjort ubrugbare ved Angreb af Skadedyr. Jeg tror, at selv om denne Bestemmelse øjeblikkelig griber ind — og det gør den jo — og skader det Fiskeri, der nu drives, fordi man naturligvis saa ikke faar slet saa mange Fisk, naar Garnet ikke maatte staa ude om Natten, og Maalgrænsen hæves, saa vil alligevel en Gang i Tidens Løb disse Bestemmelser blive til ganske overordentlig stor Gavn for Fiskerbefolkningen. Dette